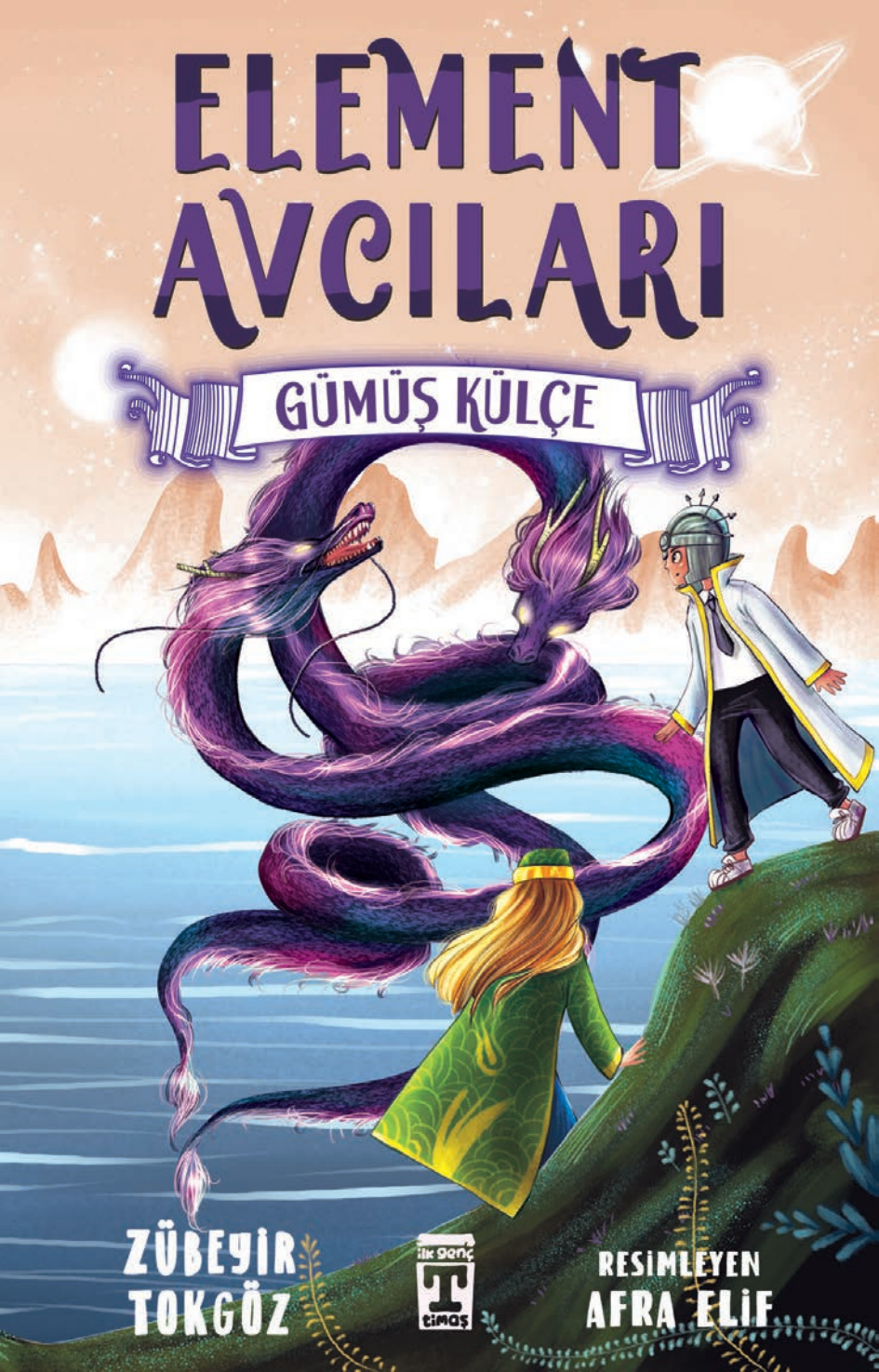
ELEMENT AVCILARI

GÜMÜŞ KÜLÇE

ZÜBEYİR TOKGÖZ

RESİMLEYEN
AFRA ELİF

İlk Genç
Timaş

CANAVAR ABRA'NIN GÜMÜŞ KÜLÇELERİ

Kamp yerinden ayrılalı neredeyse yarım saat geçmişti. Bitki örtüsü sanki bir sınır takip ediyormuş gibi aniden kesilmiş ve uçsuz bucaksız çöl başlamıştı. Çölün sessizliği, Mürteza'yı, Akın'ı ve Özge'yi ürkütse de bu duygularını kolayca bastırabiliyorlardı. Çünkü üçü de Çanga'nın ördüğü kılıçlarını, oklarını, yaylarını, zırhlarını kuşanınca cesaret bulmuşlar, kendilerini birer kahraman gibi hissetmişlerdi. Oklar, birer lazer tabancası gibi ışık olup hedefine ulaşıyordu. Kılıçlar, ışın kılıçları gibiydi. Çanga, Mürteza'ya ayrıca bir de

lazer tabancası vermişti. Ay Toyon'un ise zaten kendine has tuhaf silahları vardı. İstediği zaman pelerinini dahi silah olarak kullanabiliyordu. Hem Abra ile birkaç defa karşılaşmış olması ona başlı başına bir deneyim kazandırmıştı. Kurtlar ise doğal savaşçıydılar. Yani takımın morali yüksek ve Abra'nın elinden ceylanı kurtarmaya hazırlardı.

Mürteza, atını sürerek beş altı metre ileride at süren Ay Toyon'a yetişti:

- Ay Toyon, sana bir kararımı söyleyeceğim.

Ay Toyon, atını yavaşlatarak kulağını Mürteza'ya dikti. Mürteza'nın ağzından kelimeler dökülürken kalbinin gümbür gümbür attığını hissediyordu:

- Abra'nın elinden ceylanı kurtaracağız değil mi?

- Evet.

- Tek amacımız bu olmamalı.

Ay Toyon merak içinde sordu:

- Günahlıları da kurtarmaktan mı bahsediyorsun?

Mürteza'nın aklına onlar hiç gelmemişti doğrusu:

- Hayır, hazineden bahsediyorum.

- Onları almanın çok zor olduğunu söylemiştim. Hatta imkânsız da diyebilirim.

Mürteza gülümsedi:

- Hiçbir şey imkânsız değildir.

Ay Toyon, Mürteza'ya hayran hayran bakarak gülümsedi:

- Siz insanların gizli gücü bu işte.

- Nasıl yani?

- Umutlarınızdan cesaret alıyorsunuz. O yüzden imkânsız durumlarda bile kendinize şans tanıyorsunuz. Cüretkârsınız.

Ay Toyon'un söyledikleri Mürteza'nın gururunu okşamıştı. Heyecanı daha da arttı:

- Ne diyorsun bu düşünceme?

- Sen istersen deneyebiliriz.

- Evet, istiyorum. Sadece ceylanı kurtarmak yetmez. Diğer insanları kurtarmak için gümüşe ihtiyacımız varsa bulmak zorundayız.

Ay Toyon sessiz ve sakin bir şekilde Mürteza'yı dinliyordu. Mürteza konuşmasını sürdürdü:

- Gümüş ise burnumuzun dibinde. Hem de külçe külçe.

Ay Toyon itiraz etti:

- Sadece iki külçe.

- Olsun. Hiç yoktan iyidir. Hem ben ceylanların değil, insanların hakanı olmak istiyorum.

Ay Toyon, atının üstünde hafifçe doğruldu. Gözlerini kısarak ufukta soluk soluk parlayan yıldıza baktı. Sanki geçmişi hatırlamış gibi kafasını iki tarafa sallayarak içinden "Bir Element Avcısı daha." diye geçirdi.

Ay Toyon farkında olmadan mırıldanmış olmalıydı ki Mürteza sordu:

- Anlamadım Ay Toyon, ne dedin, bir daha tekrarlar mısın?

Ay Toyon sözleri ağzında geveledi:

- Şey, aslında kendi kendime konuşmuştum.

- Önemli bir şey olmalı, sesli düşündüğüne göre. Konuştuğumuz konuyla ilgiliyse öğrenmek isterim. Senin düşüncen benim için çok önemli.

- Hayır, söylememin hiçbir sakıncası yok. Gümüş külçelerini Abra'dan almak istemen çok hoş bir gelişme. O yüzden içimden "Bir Element Avcısı daha." diye düşünmüştüm. Konunun o kadar etkisinde kalmış olmalıyım ki düşündüğümü sanırken aslında mırıldanmışım.

"Element Avcısı" sözü Mürteza'nın dikkatini çekti. Hemen anlamını sordu:

- Element Avcısı ne demek?

Ay Toyon düşünceli bir üslupla cevap verdi:

- Abra'nın hazinesinin peşine düşen kişilere bu unvanı veririz.

Mürteza'nın kafası karıştı. Demek ki başka birileri de Abra'dan hazineyi istemişti. Mürteza bunu öğrenmek istedi:

- Daha önce gümüşleri ele geçirmek isteyen mi oldu?

Ay Toyon cevap verirken başını öne eğdi. Tavrından biraz mahcup olduğu gözden kaçmıyordu:

- Evet. Yüzlerce yıl önce hazineyi almak istemiştim. Ancak başaramadım.

Mürteza'nın merakı daha da arttı. Yüreğinin derinliklerinde biraz korku da hissetmişti doğrusu. Ay Toyon'un başaramadığını kim başarabilirdi:

- Neden başaramadın?

- Umay Ece, beni son anda çağırdı. Beni tehlikeye atmak istemedi sanırım. O zaman tek başımaydım. Siz yoktunuz yanımda. Siz seçilmiş kişi olduğunuz için bunu başarabiliriz diye düşünüyorum. O yüzden Element Avcısı sizsiniz. Biz ise yardım eden kişiler olacağız. Çünkü bu düşünce sizden çıktı.

Mürteza Ay Toyon'a cevap vermedi. O, içinden "Element Avcısı" sözünü tekrarlayıp duruyordu. Bu unvan çok hoşuna gitmişti. Mürteza, bir süre sonra Ay Toyon'a dönerek konuştu:

- Element Avcısı sadece ben değilim. Hepimiz element avcısıyız.

Ay Toyon, Mürteza'nın bu alçakgönüllü davranışını saygıyla karşıladı. Konu hakkında bildiği her şeyi anlatmaya başlayacakken yanlarına Çanga geldi:

- Yer altı Dünyası'nın girişine geldik Ay Toyon.

Çanga'ya Ay Toyon'dan önce Mürteza cevap verdi:

- Çanga; Akın ve Özge'yi de çağır. Amacımız değişti. Yeni bir plan yapmalıyız.

Atlarının üzerinde yeni planlarını yaptılar. Yapılan plana göre önce ceylanı kurtarıp daha sonra da Abra'nın bekçilik yaptığı hazineyi; yani iki gümüş külçesini alacaklardı. Mürteza, son kontrolleri yaptıktan sonra Ay Toyon'a kılavuzluk yapması için işaret etti. Ay Toyon en önde, onun hemen arkasında Çanga, Çanga'nın arkasında sırayla; Mürteza, Özge, Akın, kurtlar, hep birlikte harekete geçtiler. Önlerindeki küçük kumul tepeyi aştıklarında ürkütücü bir manzarayla karşı karşıya geldiler. Önlerinde belki beş yüz

metre çapında, dibi görünmeyen bir çukur duruyordu. Üstelik bu çukurdan metrelerce yükselen alevler fışkırıyordu. Burası sanki ateş çukuruydu. Ay Toyon, çukurun tam kenarında durdu. Yanına yaklaşan Mürteza etrafa saçılan alevlerden kendini koruyarak Ay Toyon'a sordu:

- Ay Toyon, buradan nasıl geçeriz?

Ay Toyon, Mürteza'ya parmaklarıyla biraz beklemesini işaret etti. Elbisesinin sağ cebinden avuç içine sığabilecek kadar bir nesne çıkardı. Bu siyah kürenin yüzeyindeki bir noktaya hafifçe dokundu ve havaya bıraktı. Birkaç metre yükselen küre, yüzlerce küçük parçaya ayrıldı. Her bir parça, alevli çukurun dört bir yanında, alevlerin içine doğru daldı. Minik kürecikler, gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra Ay Toyon'un elbisesinde sönük bir ışıma oldu. Ay Toyon kendinden emin olarak konuştu:

- Otuz metre derinlikte alevler son buluyor. Çukura inmemiz sorun olmayacak. Akın, şaşkınlıkla ve heyecanla Ay Toyon'a sordu:

- Nasıl yani? Otuz metre alevin içine mi atlayacağız!

Akın'a Çanga cevap verdi:

- Elbiseleriniz sizi korur. Gözlüklerinizi takmayı da unutmayın tabii ki!

Akın söyleyecek bir şey bulamasa da yaşadığı ürpertiyi bir türlü bastıramıyordu. Mürteza'nın emriyle atlarını alev çukuruna doğru sürdüler. Alevlerin arasına önce kurtlar daldı. Arkasından ise diğerleri. Akın, sanki elbisesi ve gözlüğü yokmuş da alevler onu yakacakmış gibi atının üstünde iyice büzülüp yelelerine sarılmıştı. Tulpar'ın kanat çırpışlarından başka ne bir ses işitiyor ne de vücudunda bir sıcaklık hissediyordu. Buna rağmen o, alevleri düşünmemeye çalışıyordu. Akın, Özge'nin sesiyle kendine geldi:

- Akın, iyi misin? Aç gözlerini, alevler bitti.

Akın, "iyiyim" diyerek gözlerini açtığında gördüğü manzara karşısında ne diyeceğini bilemedi. Burası, alevlerin sakladığı bir cennetti sanki. Mavi renkli ışıltıların aydınlattığı çok büyük bir mağaraydı burası. Ortalıkta turuncu renkli ışıltılar dolaşıyordu. Mağaranın tavanında kömür karası, irili ufaklı sarkıtlar, sanki onların bir parçasıymış gibi tam karşılarında tabanda yükselen

dikitler, insanın başını döndürüyordu. Atlar sanki gökyüzündeymiş gibi rahatça kanat çırpıp ilerliyordu. Mağara sanki sonsuza kadar sürüyormuş gibi uçsuz bucaksız görünüyordu. Kurtlar, dikitlerin aralarından geçerek hem öncülük yapıyorlar hem de güvenliği oluşturuyorlardı. Element avcıları ise geniş mağara elverdiği sürece kanatlı atlarıyla havadan kurtları takip ediyorlardı. Neredeyse mağaraya gireli 10 dakika olmuştu ki Özge geriye dönüp baktığında, yaklaşık elli metre gerilerinden turuncu parıltıların kendilerini takip ettiğini fark etti. Özge ürkmüştü doğrusu. Hemen yanındaki Akın'a endişeyle gelenleri gösterdi:

- Akın, benim gördüğümü sen de görüyor musun?

- Akın geriye döndüğünde heyecanla cevap verdi:

- Vay canına! Bunlar da nedir?

- Bilmiyorum. Abra'nın günahlıları olabilir mi? Öyleyse yandık! En başından Abra'ya yakalandık demektir.

Biraz daha ileride giden Ay Toyon, Tulpar'ını döndürerek Özge ve Akın'a yaklaştı. Ay Toyon,